

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de xxxxx și xxxxx, reprezentați de avocatul Străisteanu Doina,

în cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea înaintată de xxxxx și xxxxx împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil,

împotriva deciziei din 15 aprilie 2025 a Curții de Apel Centru,

Dosarul nr. 3ra-406/25

PIGD 2-24019414-01-3ra-10072025

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (C. Panfil)
Curtea de Apel Chișinău (G. Mîra, A. Bostan, G. Dașchevici)

05 august 2026

Examinând în lipsa părților recursul depus de xxxxx și xxxxx, reprezentați de avocatul Străisteanu Doina,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Ana Cucerescu,

Diana Stănilă, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 19 februarie 2024 xxxxx și xxxxx au depus acțiune în contencios administrativ către Inspectoratul General pentru Migrație, solicitând: -

- anularea integrală a deciziei nr. xxxxx din xxxxx, cu obligarea pârâtului să emită actul administrativ individual pe numele lui xxxxx privind aprobarea cererii de azil;

- anularea integrală a deciziei nr. xxxxx din xxxxx, cu obligarea pârâtului să emită actul administrativ individual pe numele lui xxxxx privind aprobarea cererii de azil

2. În motivarea acțiunii, reclamanții au indicat că obiectul acestei acțiuni constituie obligarea pârâtului să emită actul administrativ individual (decizia) de aprobare a cererii formulate și a oferi protecție umanitară fiecărui reclamant, ambii formând un cuplu și fiind de facto o familie de persoane cu același sex. Solicitarea vine să realizeze dreptul fiecărui reclamant la respectarea vieții private, a cărei componentă este și dreptul la identitate, și a dreptului la integritatea fizică și psihică asupra căreia se atentează în țara de origine a reclamanților - xxxxx.

3. Reclamanții au indicat că au solicitat azil la Inspectoratul General pentru Migrație al MAI imediat după intrarea în Republica Moldova, la Aeroportul Internațional Chișinău, venind din Moscova prin Istanbul. Aceștia au prezentat acte privind situația personală, motivele plecării din țara de origine și dovada că formează o familie. Cererile lor au fost respinse prin decizii de refuz.

4. Reclamanții au susținut că refuzul pârâtului de a le accepta cererile de azil este ilegal, invocând dreptul la protecție fără discriminare prevăzut de Legea nr. 270/2008 și posibilitatea acordării protecției umanitare. Aceștia au declarat că au părăsit Federația Rusă la 4 martie 2022 din cauza opiniilor anti-război și a temerilor de persecuții sau represalii, inclusiv în legătură cu apartenența la comunitatea queer și convingerile antifasciste.

5. Reclamanții au susținut că fac parte din comunitatea LGBTQ+ și că, în Federația Rusă, se confruntă cu riscuri de persecuție din cauza orientării sexuale, identității de gen și opiniilor politice anti-război. Aceștia au invocat existența unor riscuri reale pentru viață, integritate fizică și psihică în cazul revenirii în țara de origine.

6. Au argumentat că deciziile Inspectoratului General pentru Migrație sunt nemotivate și nu analizează în mod individual riscurile privind discriminarea, accesul la sănătate (inclusiv statutul HIV), libertatea de exprimare și convingerile pacifiste. Potrivit reclamanților, autoritatea nu a aplicat corespunzător standardele internaționale

și recomandările UNHCR privind protecția solicitanților de azil LGBTQ+.

7. Reclamanții au susținut că deciziile Inspectoratului General pentru Migrație sunt subiective și nu conțin o analiză individuală bazată pe drepturile omului. Aceștia au invocat obligația autorității de a examina riscurile de persecuție legate de orientarea sexuală, identitatea de gen, opiniile politice, starea de sănătate și convingerile lor.

8. Au menționat că, potrivit Convenției din 1951 privind statutul refugiaților, persoanele LGBTQ+ nu trebuie obligate să-și ascundă identitatea pentru a evita persecuția, iar noțiunea de persecuție include încălcări grave ale drepturilor omului și tratamente discriminatorii. În opinia lor, pârâțul nu a evaluat toate riscurile reale în cazul returnării în țara de origine.

9. Reclamanții au invocat că legislația anti-LGBTQ+ din Federația Rusă creează un risc major de discriminare și persecuție pentru persoanele din această comunitate. Au făcut referire la cauza Bayev și alții c. Rusiei, în care CEDO a constatat că anumite legi anti-gay încalcă dreptul la libertatea de exprimare și principiul nediscriminării.

10. De asemenea, au menționat că riscurile pentru persoanele LGBTQ+ s-au agravat după decizia Curții Supreme a Federației Ruse din 30 noiembrie 2023, prin care mișcarea LGBTQ+ a fost declarată „extremistă”, fapt ce ar restrânge semnificativ drepturile și libertățile acestei comunități.

11. Partea reclamantă a punctat că, la 7 decembrie 2023, grupul de experți al Națiunilor Unite a expediat Federației Ruse scrisoare oficială prin care condamnă această decizie.

12. Reclamanții au susținut că autoritatea trebuia să analizeze și riscurile legate de libertatea de gândire și convingerile lor, inclusiv faptul că exprimarea unor opinii diferite de cele acceptate de autoritățile din țările de origine poate genera temeri justificate de persecuție.

13. De asemenea, au invocat că statutul HIV reprezintă un element important în evaluarea cererilor de azil, deoarece lipsa accesului la tratament sau discriminarea pe acest criteriu pot constitui încălcări ale drepturilor omului. În opinia lor, pârâțul nu a evaluat aceste riscuri și nu a motivat suficient deciziile de refuz.

14. Reclamanții au susținut că deciziile contestate au fost emise în urma unei analize superficiale și subiective, fără evaluarea completă a riscului de persecuție în cazul revenirii în țara de origine. Aceștia au afirmat că autoritatea nu a analizat legislația, aplicarea acesteia și impactul real asupra lor.

15. Au menționat că frica de persecuție trebuie evaluată și prin prisma riscurilor viitoare, nu doar a represaliilor deja produse, iar climatul de homofobie și discriminarea sistemică împotriva persoanelor LGBTQ+ pot constitui, individual sau cumulativ, motive de persecuție.

16. Reclamanții au susținut că refuzul acordării protecției nu poate fi justificat prin obligația de participare la acțiuni militare, deoarece aceștia nu susțin politica și agresiunea militară a autorităților ruse împotriva Ucrainei. Ei au invocat dreptul la obiecție de conștiință și riscul de persecuție pentru opiniile lor.

17. De asemenea, au arătat că returnarea lor în țara de origine ar putea încălca art. 3 CEDO, dacă există riscul real de supunere la tratamente inumane sau degradante, iar statul are obligația de a nu expulza persoane către un asemenea risc.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

18. Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani din 12 decembrie 2024, s-a respins acțiunea.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

19. Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 18 decembrie 2024, xxxxx și xxxxx, au contestat-o cu apel.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

20. Prin decizia din 15 aprilie 2025 a Curții de Apel Centru a fost respins apelul declarat de xxxx și xxxxx.

21. În motivarea soluției sale, instanța de apel atestă că, în urma cercetării stării de fapt, nu s-au constatat, în raport cu solicitanții xxxxx și xxxxx, cetățeni ai Federației Ruse, temeri bine întemeiate și justificate privind posibilitatea ca aceștia să fie persecutați pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică. Reclamanții nu au prezentat probe suficiente pentru a demonstra existența unei temeri bine întemeiate de persecuție sau a unui risc real de vătămări grave în cazul revenirii în Federația Rusă. Instanța a reținut că aceștia au părăsit voluntar și legal țara de origine, folosind pașapoarte eliberate de autoritățile ruse, ceea ce, în opinia sa, indică lipsa unor restricții sau persecuții directe din partea statului. Prin urmare, instanța a concluzionat că nu au fost demonstrate circumstanțe personale și obiective care ar justifica acordarea protecției internaționale conform Legii nr. 270/2008.

22. Cu privire la motivul de persecuție întemeiat pe apartenența la comunitatea LGBT, instanța de apel a reținut că simpla apartenență la acest grup social nu este suficientă pentru acordarea protecției internaționale. Solicitantul trebuie să demonstreze existența unor circumstanțe personale și concrete care să arate că, în cazul revenirii în țara de origine, ar fi expus unui risc real de persecuție.

23. Instanța a observat că apelanții au invocat modificările legislative din Federația Rusă, inclusiv decizia Curții Supreme din 30 noiembrie 2023 prin care mișcarea LGBT a fost declarată „extremistă”, precum și jurisprudența CEDO în cauzele *Bayev v. Russia* și *M.E. v. France*. Cu toate acestea, a apreciat că aceste argumente descriu situația generală din țara de origine și nu demonstrează un risc individualizat.

24. În acest context, instanța a constatat că apelanții nu au făcut dovada că au fost anterior victime ale unor acte de persecuție, nu au depus plângeri privind acte de violență sau hărțuire și nici nu au demonstrat că autoritățile ruse cunoșteau orientarea lor sexuală. De asemenea, afirmațiile privind existența unui climat nefavorabil pentru persoanele LGBT în Federația Rusă au fost apreciate ca fiind generale și nesustținute prin probe referitoare la situația lor personală.

25. Instanța a subliniat că, pentru acordarea protecției internaționale, este necesară existența unei legături între motivele invocate și riscul concret de persecuție sau de vătămări grave la întoarcerea în țara de origine. Totodată, existența unor încălcări

generale ale drepturilor omului într-un stat nu este suficientă, în sine, pentru a justifica acordarea protecției, dacă nu se demonstrează că solicitantul este expus personal unui asemenea risc.

26. În speță, deși apelanții au susținut că au fost supuși intimidării verbale și excluderii sociale din cauza orientării sexuale, instanța a reținut că aceștia nu au prezentat dovezi directe sau indirecte privind existența unui pericol personal, real și actual. În special, nu au fost depuse plângeri către autorități, nu au fost indicate amenințări directe și nici alte elemente obiective care să confirme existența unei persecuții sau a unui risc iminent în cazul returnării în Federația Rusă.

27. În ceea ce privește contextul legislativ general din Federația Rusă, prin care mișcarea LGBT a fost desemnată „extremistă”, Completul de judecată a reținut că aceasta are un impact major asupra spațiului civic și al libertăților de exprimare, în special asupra organizațiilor și activiștilor LGBT. Totuși, potrivit informațiilor internaționale disponibile (rapoarte HRW, Mediazona, etc.), aplicarea acestor restricții vizează în mod predominant manifestările publice, activismul deschis, participarea în cadrul ONG-urilor sau exprimarea publică a identității de gen sau a orientării sexuale, și nu simpla apartenență sau existența privată a unei orientări sexuale minoritare.

28. În opinia Completului judiciar, aceste constatări sunt în concordanță și cu jurisprudența invocată de apelanți. În cauza Bayev v. Rusia (§83), Curtea Europeană a reținut că legislația rusă anti-„propagandă” a contribuit la stigmatizarea persoanelor LGBT, însă nu a conchis că simpla apartenență la această categorie implică, în mod automat, un risc de tratamente inumane sau degradante în sensul art. 3 CEDO. De asemenea, în cauza M.E. v. France, Curtea a constatat existența unui risc de persecuție întrucât solicitantul avea un profil public de activist cunoscut autorităților. Or, în prezenta cauză, apelanții nu au demonstrat desfășurarea vreunei activități publice sau vizibile care să le fi expus identitatea în fața autorităților ruse ori a comunității.

29. Cu privire la motivul de persecuție bazat pe opiniile politice anti-război și sprijinul pentru Ucraina, instanța de apel a reținut că simpla existență a unor opinii diferite de cele ale autorităților din țara de origine nu este suficientă pentru acordarea statutului de refugiat. Potrivit Manualului UNHCR, solicitantul trebuie să demonstreze că autoritățile îi cunoșteau opiniile politice și că acestea îi pot atrage persecuții.

30. Instanța a constatat că apelanții au declarat că se opun războiului din Ucraina și politicii promovate de autoritățile ruse, însă nu au prezentat probe că și-au exprimat public aceste convingeri sau că autoritățile din Federația Rusă au luat cunoștință de ele. De asemenea, nu au fost prezentate dovezi privind existența unor anchete penale, măsuri de urmărire, citații sau alte acțiuni represive îndreptate împotriva lor.

31. În plus, instanța a reținut că din materialele dosarului nu rezultă că apelanții au desfășurat activități politice sau civice de natură să atragă atenția autorităților ruse. Totodată, informațiile prezentate de partea pârâtă nu indică existența unor măsuri concrete întreprinse de autoritățile ruse împotriva acestora.

32. În consecință, instanța a apreciat că apelanții nu au demonstrat existența unui risc personal, real și actual de persecuție din motive de opinie politică în cazul revenirii în Federația Rusă.

33. Cu privire la motivul de persecuție întemeiat pe riscul de mobilizare forțată, instanța de apel a reținut că simpla posibilitate de a fi înrolați în serviciul militar obligatoriu nu justifică, prin ea însăși, acordarea protecției internaționale.

34. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, obligația de a efectua serviciul militar constituie persecuție doar dacă există dovezi că mobilizarea ar avea loc în condiții care implică încălcarea drepturilor fundamentale sau tratamente inumane ori degradante.

35. În speță, instanța a constatat că apelanții nu au prezentat probe privind existența unor circumstanțe individuale care să demonstreze că, în cazul mobilizării, ar fi expuși unui risc personal, real și actual de încălcare a drepturilor lor fundamentale.

36. Instanța de apel a reținut că simpla invocare a unor temeri generale, nesuținute de probe concrete și circumstanțe personale, nu este suficientă pentru acordarea protecției internaționale. În opinia instanței, apelanții nu au demonstrat că autoritățile ruse au întreprins acțiuni sau omisiuni care să le fi afectat dreptul la viață, integritate fizică ori demnitate și nici nu au relatat fapte concrete de persecuție îndreptate împotriva lor.

37. Instanța a subliniat că temerea de persecuție trebuie să fie personală, actuală și bine întemeiată, iar nu bazată exclusiv pe situația generală din țara de origine sau pe apartenența la un anumit grup social. Totodată, a reținut că apelanții au părăsit legal Federația Rusă, fără a fi împiedicați de autorități, ceea ce, în opinia sa, indică lipsa unui risc iminent.

38. În concluzie, instanța a constatat că apelanții nu au prezentat, nici în procedura administrativă și nici în fața instanțelor de judecată, probe care să demonstreze existența unor acte de persecuție din partea autorităților ruse îndreptate împotriva lor, motiv pentru care nu sunt întrunite condițiile pentru acordarea statutului de refugiat sau a unei forme de protecție umanitară.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

39. La 18 aprilie 2025 xxxxx și xxxxx, reprezentați de avocatul Străisteanu Doina, au depus recurs împotriva deciziei 15 aprilie 2025 a Curții de Apel Centru, solicitând casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii

40. În motivarea recursului a indicat că decizia instanței de apel este nelegală și neîntemeiată, fiind rezultatul unei aplicări și interpretări greșite a normelor de drept material, precum și al unei evaluări eronate a probelor administrate.

41. Instanța de apel nu a efectuat o analiză individualizată, completă și aprofundată a situației lor de fapt și de drept, limitându-se la o abordare formală și superficială. Aceasta a ignorat elemente esențiale ale dosarului care, în opinia recurenților, demonstrează existența unui risc real, personal și actual de persecuție în cazul returnării în țara de origine.

42. Recurenții susțin că instanța nu și-a îndeplinit rolul de a asigura protecția efectivă a persoanelor vulnerabile și a nesocotit scopul protecției internaționale, acela de a preveni încălcări grave ale drepturilor fundamentale.

43. De asemenea, instanța ar fi interpretat în mod excesiv de restrictiv legislația națională și standardele internaționale în materia azilului, fără a evalua în mod cumulativ și contextual toate riscurile invocate și probele privind situația socio-politică din statul de origine.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

44. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

45. Art. 245 din Codul administrativ:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

46. Art. 245¹ alin. (1) din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă:

- a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;
- b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;
- c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
- d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
- e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;
- f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.”

47. Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) din Codul administrativ:

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă, încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Recursul se declară inadmisibil în special când: recursul este vădit neîntemeiat.”

ASPECTE DE PROCEDURĂ

48. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că recursul depus la 18 aprilie 2025 este în termen, or decizia a fost pronunțată la 15 aprilie 2025.

MOTIVAREA INSTANȚEI

49. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească, în condițiile Codului administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

50. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

51. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

52. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Centru și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

53. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de chemare în judecată, care au fost analizate de către Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

54. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

55. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

56. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretenției interpretării și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

57. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios

administrativ. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes.

58. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (a se vedea hotărârile CtEDO Golder c. Regatul Unit, 1975, §38; Stanev c. Bulgariei [MC], 2012, §230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (a se vedea hotărârea CtEDO Luordo c. Italiei, 2003, §85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (a se vedea hotărârea CtEDO Levages Prestations Services c. Franței, 1996, §45).

59. Curtea de la Strasbourg a mai reiterat că modul de aplicare a art. 6 din CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de specificul acestor proceduri, urmând a se ține cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea hotărârea CtEDO Botten c. Norvegiei, 1996, §39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea hotărârea CtEDO Helmers c. Suediei, 1991, §31, 36).

60. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Declară inadmisibil recursul depus de xxxxx și xxxxx, reprezentați de avocatul Străisteanu Doina.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Ana Cucerescu

Diana Stănilă